

RYAN
GRAUDINOVÁ

ČASOBĚŽNÍK

NADĚJE PRO BUDOUCNOST
SE SKRÝVÁ V MINULOSTI

1776

95

1912

2155

3371

FRAGMENT

Časoběžník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ryan Graudinová
Časoběžník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Copyright © 2017 Ryan Graudin

České vydání © Albatros Media a. s., 2019

Translation © Kateřina Hejnová 2019

Cover photos © Semente; donatas1205; Phant; Dmitry Birin; Dudarev Mikhail; Krasovski Dmitri / Shutterstock.com

ISBN tištěného vydání 978-80-253-4040-0

ISBN e-knihy 978-80-253-4068-4

ČAS BĚŽNÍK

RYAN
GRAUDINOVÁ

FRAGMENT

Mé matce, jejíž kořeny sahají tak hluboko,
že dokáže vstát i poté, co upadne.

0.

AB AETERNO

PŘÍSTUP: ZAMÍTNUT [PLATINOVÁ ÚROVEŇ].

ZÁZNAM ZE DNE 31. PROSINCE 95 n. l.

NENÍ VEŘEJNĚ PŘÍSTUPNÝ.

PŮVODNÍ ZÁZNAM VIZ ARCHIV 12-A11B.

Zapisovatelka Empra McCarthyová seděla na tribuně *Flaviovského amfiteátru* a její těhotenské břicho se pod tmavomodrou stolou vzdouvalo jako Zeměkoule. Koloseum, i když se mu tak ještě neříkalo, kolem ní pulzovalo životem. Téměř padesát tisíc lidí se dnes přišlo podívat na další krvavou lázeň, a teď plnilo tribuny tógami v zemitých barvách, pojídalo solený hrášek a kusy chleba, vykřikovalo poslední sázky a latinské nadávky, zatímco gladiátoři procházeli skrz *Porta Sanavivaria* do arény. Ranní vzduch byl prosycený potem a krví, pachem tak silným, až dav opíjel. Dával se a burácel a chtěl víc. *Krev! Krev! Krev!*

Pod císařskou lóží se seřadili dva gladiátoři, poklonili se císaři Domiciánovi a odevzdali své zbraně k prohlídce. Oba stáli jako muži připravení zemřít.

A kvůli čemu?

Krev! Krev! Krev!

Empra se snažila vše zaznamenat. Nakonec to byla její práce, důvod její přítomnosti v době, do které jinak nepatřila. Snažila se ignorovat neustálé napětí v kříži, pulzování v kotnících i neutuchající palčivou bolest v srdci.

Když se Empra ocitla v hustém oparu živých dějin, obvykle myslela na svého pradědečka Bertrama McCarthyho, profesora historie na Oxfordu. Muže, který po sobě zanechal úctyhodnou sbírku tvídových sak, dýmek a vázaných knih. Minulost uctíval až s podivuhodnou zálibou. *Je to tíha, kterou má lidstvo předurčeno nést. Kořeny, které jsme si nevybrali, ale které si vybraly nás.*

Bertram McCarthy neměl dobré načasování. Narodil se o čtyři století později, zemřel o dva roky dříve. Dva roky předtím, než se cestování v čase dostalo pevně do lidských rukou. Empra si často představovala, jaké by to bylo vrátit se v čase zpět do zaprášených učeben Oxfordu, ukázat jejímu pradědečkovi *Ab Aeterno* a vzít ho na cestu časem. Ale na něco takového platila velmi přísná pravidla. Cestovatelé v čase měli být jen nenápadnými pozorovateli. Komunikovat s lidmi z minulosti bylo nebezpečné, a nejlepší bylo vyvarovat se takovému jednání úplně, aby nedošlo ke změnám historie.

Ne že by zrovna ona všechna ta pravidla dodržovala, připomnělo jí její obrovitánské břicho.

Bertram McCarthy tak nakonec uvízl ve vlastní časové ose. Zaprášený život a pokojná smrt. Nicméně láska k historii, kterou jako semínko zasadil do své pravnučky, rostla dál. Empra se toužila dotknout minulosti – propojit světy. Bez personalizovaných reklam, které jí neustále problikávaly přes rohovkové implantáty, nebo krabičkových polotovarů, které chutnaly překvapivě stejně bez ohledu na to, jaký si zrovna vybrala.

Proto tak tvrdě dřela na tom, aby v osmnácti letech získala licenci pro cestování v čase. Proto se přidala k Centrálnímu sboru pro cestování v čase a souhlasila s roční výzkumnou expedicí do starověkého Říma. Cestování, pozorování, zapisování. Modré nebe, zelené rostliny, skutečné jídlo. To dávalo Empře skutečný smysl. A taky láska... o níž nevěděla, že ji hledá, dokud si láska nenašla ji. Dokud si ji nenašel *on*.

Láska. To ji vrátilo zpět na pevnou zem. K zaoblenému břichu. Do krvežízlivé arény. Ke gladiátorovi, který stál v jejím středu. Empru napadlo, jestli ji Gaius v davu, který lačnil po jeho smrti, hledal. Už se s ním rozloučila, už mu řekla, že spolu nikdy nemohou být. Když se viděli naposledy, každičká chvíle toho setkání jí trhala srdce, kousek po kousku ji připravovala o poslední zbytky naděje. Empra si byla jistá, že nikdy nezapomene na stín, který zahalil jeho ostře řezané rysy, jeho slib, že bude *žít* jen pro ni a jejich dítě, jeho *Proč?*, tak zlomené a zoufalé, že Empru na zlomek vteřiny napadlo, že mu řekne pravdu.

Prokletý, i takový byl jejich milostný vztah. Milovala ho do morku kostí, ale i kdyby dnes přežil, neměli žádnou společnou budoucnost. To proto, že byl již dávno mrtvý. Zemřel tisíce let předtím, než Empra poprvé zamrkala do očí svých rodičů.

Přestože neměla sebemenší jistotu, cítila, že ten den nastane dnes. Do všech historických databází zadala klíčová slova jako *Gaius a gladiátorské hry a 95 n. l.*, ale výsledky byly jen pustinou bez informací. Mezery ve vědění, které měl nahradit její záznam.

Fakta hovořila sama za sebe. Gaius byl dobrý bojovník. Nespočetněkrát ho sledovala, jak trénuje v gladiátorské škole na retiária a své protivníky nemilosrdně chytá do sítě svým trojzubcem. Ale jeho dnešní soupeř byl jedním z nejlepších. Secutor s ostrou čepelí a patnácti vítězstvími na kontě.

Empře se to násilí hnusilo, ale ještě víc jí vadila nejistota. Umře Gaius dnes, bude jeho smrt jen dalším důvodem pro jásání davu? Nebo zápas přežije? Gaius byl v jejím světě mrtvý už dlouho. V koloběhu událostí nehrála jeho smrt žádnou roli, ale Empra věděla, že pokud dnešní zápas neuvidí, pokud se nedozví, jestli jeho minulost i budoucnost dnes skončí nebo poběží dál, bude ji to budit ze snu.

Proto Empra v devíti měsících a jednom dni těhotenství seděla v barbarském srdci Říma místo toho, aby se vydala do některé z centrálních nemocnic a sledovala zábavné pořady, který by ji rozptýlily při nadcházejících ozvěnách porodu.

„Moc to hrotíš,“ varoval ji noc předtím Burg, Historik na její lodi. „Ve Sboru určitě nebudou nadšení, že tu zůstáváme tak dlouho.“

„Ještě jeden den.“ Mohla to být žádost, kdyby to Empra neřekla tak, jak to řekla. Se stejně neochvějnou vážností, s jakou si vydobyla i funkci Zapisovatele. „Bez toho ten roční výzkum nedokončíme. Navíc, ten zítřejší zápas... je důležitý.“

Nikomu se se svým vztahem ke Gaiovi nesvětila. Už jen to, že si s ním povídala mimo záznam, aby se o životě gladiátora dozvěděla co nejvíce, bylo velkolepým porušením protokolu. To, co se stalo pak, bylo neomluvitelné, a pokud by se to někdo dozvěděl, Empra by navždy přišla o licenci. Uvázla by stejně jako její pradědeček Bertram.

„Sledovat, jak ze sebe dva chlapi dělají jen tak pro zábavu sekanou, *nepovažuju* za vhodnou přípravu na mateřství,“ svrátil Burg čelo. „Tady rodit nemůžeš, Empro.“

Otcovství k dítěti bylo pro všechny tři mužské členy posádky *Ab Aeterna* záhadou, a každý z nich pohlížel na ty zbylé dva se zvednutým obočím a tichým podezřením. Dokud neví, jak je to doopravdy...

„To přece neznamená, že se sem ještě nemůžeme vrátit,“ pokračoval jemně. Na její vkus až *příliš* jemně.

Možná se opravdu budou moct vrátit, ale Empra na to nechtěla sázet.

Cítěla, jak ji miminko kope, dokonce i teď ji drobné patičky bouchaly do střev, zatímco gladiátoři zaujali své pozice, zbraně pevně sevřené v pěstech. Gaius bojoval napravo, stál pod lóží pro Vestálky. Empra seděla příliš daleko na to, aby viděla jeho tvář pouhým okem. Pomohlo jí však její zapisovací vybavení. Gaiův hrdý sokolí nos se natočil do ringu, oči temné jako hlína si měřily protivníka. Jeho lýtkové svaly se vlnily pod napnutými pásky sandálů, jako kdyby měly brzy prasknout.

Empřino srdce se vzedmulo – víc, ještě víc, nadoraz.

A pak prasklo.

Pomyslela si, že je zvláštní, že cítí, jak teče, jak se jí na stole rozlévá mokrá a teplá skvrna, načež ve sluchátku uslyšela Burgův hlas. „McCarthyová! Tvoje hodnoty jdou rychle nahoru! Rodíš?“

V aréně už se začalo bojovat. Viděla první krev – ne Gaiovu, ale secutorovu. Dav při pohledu na tu podívanou šlel.

„McCarthyová! Odpověz mi!“ přidal Burg na hlasitosti.

„Myslím, že... že mi právě praskla voda,“ zašeptala do dlaně a postavila se na roztržené nohy.

Z davu se ozvalo hlasitější zahučení. Empra se bála vzhlédnout, ale nedalo jí to. Tentokrát to byla secutorova čepel, která zasáhla cíl. Na Gaiově levé paži se zřetelně objevila krvavá rána promíchaná s vlákny jeho vrhací sítě.

„Okamžitě si sbal svých pět švestek a vrať se zpátky!“ Empra si představila, jak Burg sedí u řídicí konzole *Ab Aeterna* a škrábe se rozehvělou dlaní v šedivých, krátce střižených vlasech. „Jinak si pro tebe dojdu osobně, McCarthyová. Nepřej si mě vidět v tóze.“

„Už jdu, už jdu.“ Nechtěla odejít, ale Burg měl pravdu. Nemohla porodit přímo tady. Přitáhlo by to až příliš pozornosti.

Čas dnes nestál na její straně.

Dav byl tak pohlčený soubojem v aréně, že si nikdo ani nevšiml rodící ženy klopýtající po schodech tribuny. Než Empra došla k východu, gladiátoři zasadili další dvě rány. Byla k nim otočená zády, ale poznala to podle krvežíznivého jásání davu.

Jeden poslední pohled. To snad může risknout, nebo ne?

Byl tam, její Gaius, a stále se nevzdával. Tvořil se svým trojzubcem jedno tělo. Byla to strašlivá, nešťastná scéna, ale přesto v ní byl nějakým způsobem nádherný.

Už je mrtvý, připomněla sama sobě. Nezáleží na tom, jestli zemře za vteřinu nebo deset let.

I tak pro ni nebylo lehké odejít. A stejně tak ani sledovat, jak se secutorovi červeným štítem podařilo rozřezat Gaiovu vrhací síť a pomalu a jistě ho tlačil do rohu arény.

„McCarthyová, Doktor říká, že máš moc vysoké hodnoty. Dítě už se tlačí ven. Mám ti jít naproti?“ Burgovy otázky se jí přes sluchátko zdály tiché a klidné.

Gaius neměl kam utéct. Stál zády natlačený proti zdi, tmavé vlnité vlasy zachycené o zdivo. Hrot čepele jeho protivníka byl stále blíž a blíž.

Empra změnila názor. Nemohla se na to dívat.

Nikdo by se na to neměl dívat.

„Ne, já... už jdu.“ Otočila se zády a klopýtala pryč. Oslepená bolestí náhlé kontrakce. Ohlušená jásotem krvežíznivého davu.

Motor *Ab Aeterna* vrněl a Burgstrom Hammond nedočkavě vyhlížel z okénka. Podle monitorů se interval mezi Empřinými kontrakcemi snižoval a soude podle vzlyků, které se ozývaly z Burgova sluchátka, to bolelo víc, než si kdy dokázal představit.

„Honem, McCarthyová! Přidej. Už jsi skoro tady!“ Burg si nebyl jistý, že říká pravdu – obraz na jeho monitoru byl rozmazaný Empřinými slzami a pole, na kterém stroj času kotvil, se od okolního terénu nijak nelišilo. Pevně svíral závoru, ještě pět vteřin a klidně by vyběhl na Via Appia tak, jak byl.

Nebylo to ale třeba. Jakmile dveře otevřel, do sevřené pěsti ho udeřila Empra a zhroutila se mu do náruče. Nesl ji do ošetřovny a do trička se mu vpjely její slzy. Doktor už měl vyhrnuté rukávy a jako balíček karet svíral v dlani náplastí proti bolesti. Jedna dokázala obalamutit receptory bolesti při průměrném zranění, ale Burg jich v Doktorově ruce napočítal deset. Když Empra znovu vykřikla – tak, že ten výkřik rozštípnul všechno kolem na třísky – pomyslel si, že jich možná nebude stačit ani těch deset. Empřin porod přímo na palubě *Ab Aeterna* nebyl v plánu.

„Musíme ji dostat do Centrály, *Inženýre!*“ Doktorův řev se nesl do řídicí kabiny, kde Inženýr piloval poslední výpočty souřadnic pro přistání. „Nicholas, dostaň nás odtud!“

Loď se zakymácela a vydala se vstříc mrazivé zimní obloze. Empra opět zakřičela – bolest spojená s příchodem nového života byla přes sluchátka ještě hlasitější. Burg si přiložil dlaň k uchu, překvapilo ho, že z něj neteče krev.

„Zhluboka dýchej! Pevně se drž. Jen pár minut a budeme v normální nemocnici.“ Doktor co nejrychleji nalepil Empře na paže náplasti a ochranné fólie hodil na podlahu. Zdálo se, že nepomáhají. Když se Burg vydal do řídicí kabiny, vzhůru na příď lodi, kde se Nicholas hrbil nad řídicí konzolí, opět mu málem prasknul ušní bubínek.

„Pro čertovy rány!“ Přes čelní sklo Burga oslňovala obloha tak jasně modrá, že nebylo možné, aby už byli v budoucnosti. „Co tady ještě děláme?“

„Musíme získat správnou výšku, jinak se upečeme zaživa.“ Inženýr měl pravdu. Centrála – domovské město posádky, sídlo Centrální světové republiky – se nacházela přesně v tomto místě přibližně dvacet dva a půl století v budoucnosti. Pokud by *Ab Aeterno* nevystoupalo dostatečně vysoko, skočilo by v čase přímo mezi vznášedla, která ve městě sloužila jako hromadná doprava. „Věř mi, vypadnu odtud stejně rád jako vy ostatní.“

Nicholasův hlas se zlomil v napětí, které po 364 dnech strávených uvnitř Centrálního stroje času o rozloze 65 metrů čtverečních sledováním toho, jak Empra odchází a přichází a jak jí roste břicho, cítili všichni. Ponorku pomáhala zažehnávat jen stará vydání holografických časopisů a dvě hodiny ve vycházkovém stroji denně. Pohled dolů na celý Řím, který se pod nimi právě rozprostíral, byl vlastně to nejlepší, co Burg za celý ten podělaný rok zažil. Z výšky město působilo jako sen všech modelářů – kopce ověčené chrámy, Koloseum velikosti mince. *Ab Aeterno* se vzneslo přímo nad něj a už za vteřinu celé město, a s ním i čas, který mu kraloval, zmizelo. Z roku 95 n. l. se přehoupli do Časosítě. Čelní okno zaplnila temnota, nekonečná a dychtivá.

Křik z ošetřovny byl čím dál hlasitější. Burg chtěl Inženýrovi říct, aby *zrychlil*, ale nemělo by to smysl. V Časosíti vládlo nekonečno. Hodiny se zastavily a co se zdálo jako vteřina, mohla být hodina, týden, rok, desetiletí. Místo toho se radši upřeně díval přes čelní sklo, jak se hlavní město světa objevuje ve své podobě dvacátého čtvrtého století. Řím se během posledních dvou tisíciletí obrovsky proměnil – z prašného hlavního města *Caput Mundi* přes ráj všech turistů se selfie tyčemi až v *Novum Caput Mundi*. Srdce starověkého světa se povzneslo do nových, všemocných výšek. I jeho krajina připomínala korunu.

V jejím středu byla Zóna I – Koloseum, Vatikán, nespočet bazilik, fontán, náměstí a starořímských budov chráněných zákonem o globální ochraně historických památek z roku 2237 n. l. Ze všech stran ji pak obklopovala modernita. Vykukující panoráma Zóny II bylo ověněné neonovými reklamami, na obloze se jako drobné tečky pohybovala vznášedla. Ozdobou Centrály byl bezesporu mnohopatrový mrakodrap Nové Fórum navržený proslulým architektem Birukem Teklem. Všech 168 pater budovy pokrývalo zlaté sklo. Za těmito pozlacenými stěnami pracovalo šest set senátorů zastupujících tři sta globálních obvodů řízených duálním konzulátem.

Hlavní město světa bylo kvůli smogu a blikajícím světélkům spouštěčem milionů migrén, ale každý den se vždy na chvíli zastavilo a proměnilo. Místní jako Burg té chvíli říkali „Ohnivá hodina“, při níž slunce zachytilo částčky znečištění v tom správném úhlu a rozprostřelo oranžovou zář do každického koutu večera. Z města se najednou stal oheň, kterému se nic nevyrovnalo. Jeden svět, jedno světlo. Řím vzkvétající a utvářený nikoliv válkou, ale mírem.

Nic z toho se však z temnoty Časosítě nezhmotnilo. Nicholas se i nadále hrbil nad konzolí, procházel řetězce čísel a kombinoval je do správných souřadnic, které by jim umožnily přistát, kdy chtěli: 18. dubna 2354 n. l. ve 12:01. Jednu minutu poté, co Centrálu přesně před rokem opustili.

Burg usedl za svoji stanici, aby Empru odpojil od sluchátka, ale bylo už pozdě. Její výkřiky utichly a nahradil je hrubší, bezeslovný pláč.

Nicholas zbledl a otočil se za zvukem. „To je...?“

Bylo. Plíce novorozeného dítěte zmámené prvním dotekem vzduchu. Pláč neustával a Inženýr se pokřížoval. Burg přejížděl pohledem mezi ošetřovnou a závratnou temnotou Časosítě a cítil, jak i jeho tváře ztrácí barvu. Cestování v čase ho naučilo považovat narušování zákonů přírody, někdy i vzhůru nohama, za normální.

Ale tohle... dítě narozené mimo čas...

Taková událost nejen že narušila zákony přírody.

Zničila je.

Burg vypnul datový tok a utíkal do ošetrovny. Doktor právě ošetřoval Empru na podlaze. Barva její stoly se kvůli krvi změnila na fialovou. Empra nedokázala přestat plakat a objímala své dítě v pažích oblepených náplastmi proti bolesti. Miminko se kroutilo, jako kdyby se chtělo prát. Jeho hlavičku pokrývaly tmavé kudrlinky.

Krom toho, že byl Burg velký statný muž, předurčený pro kariéru rváče a vyhazovače, měl také velmi dobrou intuici. Už dřív si všiml, že Empra se na gladiátora s úplně stejnými tmavými kudrlinkami dívá déle než na cokoliv jiného. Všiml si, že v noci, vždycky hodinu před tím, než se vrátila na palubu *Ab Aeterna*, vypnula nahrávací zařízení a ztišila mikrofon. Všiml si jiskřiček lásky v jejích očích – lásky, kterou k němu nikdy nepocítila. Ani k Doktorovi. Ani k Nicholasovi. Ani ke svému bývalému snoubenci Marinovi.

Historik byl natolik empatický, že si všech těch věcí všimnul, a natolik chytrý, že si dal jedna a jedna dohromady. Jako všichni registrovaní členové Sboru si i Burg pamatoval etický kodex Centrálního sboru pro cestování v čase nazpaměť a byl schopný jej citovat i pozpátku. Empra překročila s otcem toho dítěte svoji pravomoc, a pokud by úřady v Centrále pojaly být jen sebemenší pochybnost, čelila by následkům. Nemilosrdným – jak ona, tak její syn.

Burg pohlédl na dítě, které bylo v Empřiných pažích tak křehké a maličkaté, a přísahal sám sobě, že nikdy nikomu neřekne pravdu. Když se na něj dítě podívalo svýma čistýma očima, Historik udělal krok kupředu a v duchu přemítal. Jestli se o Empřině tajemství nemá nikdy nikdo dozvědět, bude zapotřebí podvádět. Burg věděl, že pokud by se mu podařilo podstrčit dostatek kreditů těm správným laboratorním technikům, bylo by možné utajit výsledky DNA testů dítěte. Senátoři, kteří tajili nechtěné nemanželské potomky, to dělali v jednom kuse.

Jenže kapsy senátorů byly daleko hlubší než ty Burgovy. Nedělal tuhle práci pro peníze. Nikdo nedělal tuhle práci pro peníze. Většina finančních prostředků Sboru putovala do nákupů mechaniky: palivové tyče, údržba Centrálních strojů času, servery na hostování záznamů, které Zapisovatelé získávali ve všech možných dobách.

Kolik kreditů to bude stát? Tisíc? Pět tisíc? Možná i víc, k utajení tak velkého přešlapu...

„Chtěl by sis ho pochovat?“ zeptala se Empra.

Burg přikývl. Jak by mohl říct ne? Miminko se při předávání vrtělo a kudrlinky zašimraly Historika na lokti. Navýsost pesimistický muž rozhodl, že všechno zamete pod koberec. Jakou mají peníze v porovnání s životem hodnotu? Aby to dítě udržel naživu... zaplatí cokoliv. Samotný porod dítěte mimo čas se utajit nedá. Nezbývá mu než věřit, že se ta anomálie vyřeší sama.

Burg svíral v náruči – blízko svého srdce – chlapce, který se neměl narodit, a v tom nekonečném mezičase čekal na přistání.

ČÁST I

*Ve tmě, která mě zahaluje,
černá, jako propast mezi póly,
děkuji Bohu, pokud nějaký je,
za moji neporazitelnou duši.*

– WILLIAM ERNEST HENLEY
„NEPORAZITELNÝ“

1.

CHLAPEC, KTERÝ SE NEMĚL NARODIT

5. KVĚTNA 2371

„Uveďte své jméno.“ Automatizovaný hlas zdravotního droida byl krásně čistý, v každé slabice byl patrný centrální přízvuk. Far neměl tušení, proč je tak důležité, aby měly stroje přízvuk. Možná jim tvůrci naprogramovali tenhle záblesk lidskosti, aby dokázaly pacienty uklidnit. Tahle taktika ale rozhodně nefungovala, ačkoliv zrovna robot za Farovo nepohodlí nemohl. Sedět s holým zadkem na vyšetřovacím stole není pohodlné nikdy. Nerezový povrch ho chladil na místech, kde neměl chlad co dělat.

„Farway Gaius McCarthy,“ odpověděl.

Zdravotní droid odpověď zaznamenal a přešel k další položce. „Uveďte datum narození.“

Far vzdychl. Na tohle se ptají PO-KAŽ-DĚ. A pokaždé, když odpoví, zdravotní droid prožene odpověď databází, nic nenajde a s elegantním přízvukem sdělí: „Odpověď neplatná. Upřesněte datum narození.“

Nic nového. Stalo se mu to už stokrát, ne-li tisíckrát, kdykoliv na Akademii absolvoval všech těch sto, ne-li tisíc zkoušek Simulace. Možná se zdála

všechna ta opatření, která měla zamezit podvodům – jako svlečení úplně do naha a důkladná prověrka totožnosti před každým tréninkem Simulace – vyhrocená, ale jak Far věděl od svého instruktora, cestování v čase vyžaduje dokonalou přesnost bez chyb. Podvádět v přítomném okamžiku by mohlo vést ke zničujícím katastrofám v budoucnosti. Možná. Ve Sboru, který se příliš obával prověřovat vlastní teorie, aby nedošlo ke změnám v budoucnosti, v níž jeho členové právě žili, byla otázka neměnnosti času předmětem častých diskuzí – efekt motýlích křídel a kdo ví, co ještě. Proto byli precizní.

Far nesnil o ničem jiném než o cestování skrz Časosít, o objevování minulosti v reálném čase. Vyrostl na plynulém přísunu záznamů na pokračování a Burgových historek z expedic – stopování velociraptorů, výbuch Vesuvu proti noční obloze, výzkum Prachové pánve ve třicátých letech. Jenže blikání pixelů na obrazovce a nesčetná dobrodružství z úst starého muže sotva stačily k tomu, aby ukojily Farův hlad. Nestačily dokonce ani nejmodernější senzorické replikace simulátorů, jejich zvuky, vůně a hologramy s dostatečnou umělou inteligencí, které uměly věrně a interaktivním způsobem napodobit kteroukoliv z historických událostí.

Chtěl se s minulostí setkat tváří v tvář. Chtěl být krev v jejích žilách, tak jako ona kolovala v jeho. Far byl McCarthy – syn jedné z nejpobulárnějších Zapisovatelek své generace. Kamkoliv přišel, slyšel Empřino jméno. Starší instruktoři na Akademii se vždycky zarazili, když v seznamu studentů objevili jeho jméno. „*Tak vy jste Empřin syn,*“ říkali a přidávali k tomu něco jako: „*Byla to chytrá holka, jedna z mých nejlepších studentek. Je velká škoda, jak to s Ab Aeternem dopadlo...*“

Odkaz i ztráta jeho matky byly všudypřítomné a motivovaly Fara, aby byl nejlepší, úplně nejlepší ze všech. A dařilo se mu to. Dnes složí závěrečnou zkoušku tak jako všechny předešlé zkoušky bez ztráty kytičky a získá licenci. Dnes mu závěrečné skóre Simulace zajistí vytoužené místo na palubě Centrálního stroje času. Zítřa už bude objevovat dávné časy a zaznamenávat významné historické události pro potřeby akademiků, vědců a taky magnátů zábavního průmyslu.

Ale nejdřív – nejdřív! – musí projít přes toho pragmatického zdravotního droida. „Uveďte datum narození.“

„Nemůžeme to prostě přeskočit?“ Far se na stole posunul v marné snaze zabránit zmražení svých intimních partií.

„Odpověď neplatná. Upřesněte datum narození.“

„Osmnáctého dubna 2354 našeho letopočtu.“ Far zkusil datum narození, které by mu přisoudilo věk něco málo přes sedmnáct let. Nebyly to jeho skutečné narozeniny, ale jeho sestřenice Imogen mu i přesto každý rok v tento den koupila zmrzlinu s nadšenými jiskřičkami v očích. Snažil se, co mohl, aby se datum 18. 4. 2354 stalo oficiálním datem jeho narození, ale nedokázal žádného úředníka přesvědčit, aby jím zaplnil prázdné políčko v jeho rodném listě. Farovo narození mimo čas muselo zůstat z historických důvodů oficiální. Bez ohledu na to, jak to motalo robotické hlavy zdravotních droidů.

Takže: „Odpověď neplatná. Upřesněte datum narození.“

Far zkusil datum, které používal pokaždé, když se snažil ohromit nějakou dívkou. Datum narození, které by mu připisalo 2 276 let minus kousek. „31. prosince 95 našeho letopočtu.“

„Odpověď ne...“

„Já vím, krucinál! Žádný zatracený datum narození nemám!“ Far věděl, že vztek ničemu nepomůže – to *on* byl ta chyba, ne naprogramování droida – ale někdy se mu zkrátka ulevilo, když mohl zakřičet. „Narodil jsem se na *Ab Aeternu*!“

Dveře ošetřovny se otevřely a zpoza nich vystrčila hlavu Medička z masa a kostí. Její broušené a elegantní rysy zrcadlily obrázek indické dívky na cedulce. Kolem krku se jí vinul stetoskop, který se pral o místo s pozlacenými sluchátky. „Děje se něco? Jé.“ Její tvář se rozzářila. „Ahoj, Fare!“

„Ahoj, Priyo,“ usmál se Far na Medičku a pokusil se nenápadně zatáhnout břicho. „Máš hezký sluchátka. Kdes je sehnala?“

„Nějaký chlap ve čtvrté zóně se je snažil na ulici udat za skutečný BeatBixy a chtěl za ně tři tisíce kreditů. Věřil bys tomu? S obráceným logem a tak.“

„Od chlápka ze čtvrtý zóny bych nic jinýho nečekal,“ odpověděl Far. „Jeden takovej se snažil přesvědčit moji sestřenku, že nabarvený kotě je ve skutečnosti panda červená.“

„Panda červená už snad vyhynula, ne?“

„Přesně. Tak na kolik jsi to s ním usmlouvala?“

„Dvě stě padesát kreditů.“ Priya pokrčila rameny a padělky sluchátek se zaleskly. „Uhrála bych to ještě na míň, ale za některé ceny nemá smysl bojovat. Chlap si zaplatí, co potřebuje, a já můžu poslouchat Acidic Sisters i jinak než přes sluchátko.“

„Odpověď neplatná,“ informoval zdravotní droid s neúnavnou kadencí. „Upřesněte jméno narození.“

„Ajajaj. Zase to datum narození?“

„Jako vždycky,“ řekl Far.

Být zdravotníkem v době, kdy tvoří patnáct procent populace droidi, vyžadovalo znalosti nad rámec lidské anatomie, a proto Priya působila stejně jako většina jejích kolegů také jako mechanička. Otevřela plech v přední části droida a seštelovala pár drátků – postup, který ji Far viděl provádět už mnohokrát – aby otázku manuálně přeskočil. „Divím se, že to ještě pořád nevyřešili.“

Far se zasmál a natáhl paži k odběru krve. Ze všech zdravotníků, kteří mu přicházeli na pomoc, byla Priya jeho nejoblíbenější. Vždycky předstírala, že problém je na straně zdravotního droida, ne na jeho. A tam, kde se ostatní její kolegové urychleně vypařili – v tichosti, která měla pachutí strachu – ona se zdržela déle, a často u něj stála tak blízko, že slyšel melodie, které jí vycházely ze sluchátek. Dnes poslouchala punk techno. Melodie chytlavá na maximum.

„Takže... tvoje závěrečná zkouška Simulace. Zeptala bych se, jestli jsi nervózní, ale asi to nemá smysl, vid?“

Opět se zazubil. Nervozita patří těm, kdo neví, co jim budoucnost přinese, ale ta jeho je poměrně jasná. Mluví třídy, eso v Simulacích. Jasně, závěrečná zkouška Simulace je ze všech zkoušek vůbec nejtěžší. Můžete vyfasovat úplně cokoliv od neolitických kultur přes divokou párty středoškoláků ve dvacátém století až po krále Jana při podpisu Magny charty. Zadáání je

jasné – zaznamenat událost a pozorovat dění kolem sebe, aniž by si vás kdokoliv všimnul. Stačí jeden jediný krok vedle a můžou vás z Akademie vyhodit zadkem napřed a udělit vám doživotní zákaz cestování v čase.

Far ale chyby nedělal, spíš překonával rizika. „Napadá tě nějaká dobrá písnička na vítězný tanec?“

„Klasiku nebo něco moderního?“

„Klasiku. Když dostanu licenci, budu si muset začít zvykat na historický rytmy.“

„Tak jo.“ Priya si poklepala na bradu. „We are the champions od Queenů a All I do is win od DJ Khaleda. Jo, a určitě nesáhneš vedle ani s Top of the Rise od Punched Up Panda. A dobrý pecky má i M.I.A.“

Far si zapsal názvy kapel do rozhraní, aby se na ně mohl později podívat. „Queen, Khaled, Panda, M.I.A. Mám to.“

„Měl bys vydechnout.“ Priyiny kouřové oči přelétly od Farových zatnutých, neprokrvených břišních svalů ke křivkám životních funkcí na hrudi zdravotního droida. „Zkresluješ výsledky.“

Jo! Všimla si! Možná ne tak, jak původně zamýšlel, ale stejně...

„Co máš v plánu po zkoušce?“ zeptala se Priya.

To je otázka, že? Far celý svůj dosavadní život jen studoval staré časy. Prošívanou deku kultur a lidství... pravěk, starověké Řecko, starověký Řím, středověká Evropa, renesance, osvícenství, průmyslová revoluce, věk pokroku, až do centrálního času. A to jen ve směru západní civilizace. Tolik toho ještě zůstávalo neobjeveného – aktuálně měly licenci stovky cestovatelů v čase a v oběhu bylo několik stovek Centrálních strojů času. Jejich životnost pokryla jen zlomek dějin.

Možností bylo nekonečno. Skoro.

„Mohl bych zavraždit Hitlera,“ zažertoval Far. „Není to sen všech cestovatelů v čase?“

Priya na něj zpod ofiny hodila pohled, že by si z něčeho takového neměl dělat srandu.

„Nejspíš kam mě Sbory pošlou,“ vzal to zpět.

„Nemáš nic konkrétního? Nebojíš se, že budeš muset v zájmu vědy sbírat kulturu dýmějového moru z mrtvol?“

Když bylo Farovi čtrnáct, viděl záznam černé smrti. I v tak nízkém věku poznal, že video musel někdo hodně sestříhat – roztřesené záběry, ztlumené audio. Zapisovateli, který záznam vytvořil, se z rozmazaného vozíku naplněného mrtvými těly zvedal žaludek. „Rozhodně to není moje první volba.“

Když zdravotní droid dokončil rutinní odběr krve, přesunul se ke dveřím a vyzval Fara, aby jej doprovodil. „Přesuňte se do další místnosti, kde je pro vás nachystán převlek k závěrečné zkoušce Simulace.“

„Chci vidět úplně všechno,“ řekl Medičce.

„Když už o tom mluvíme,“ kousla se Priya do rtu, ale úsměv se jí dral na rty tak silně, že ho nedokázala skrýt. Rozzářil každý kout její tváře a ona pokývla hlavou ke dveřím, za nimiž zdravotní droid zmizel. „Měl by ses jít převléct.“

Ve vedlejší místnosti našel Far oblek na závěrečnou zkoušku Simulace, dokonale vyžehlený a dost komplikovaný. Nejprve si měl navléknout vlněné punčochy, kalhoty pod kolena a košili s bohatými kanýry místo manžet. Z modré vestičky s výšivkami vinné révy a jakési dlouho vyhynulé květiny, na jejíž jméno si Far nemohl vzpomenout, vykukovaly další volány. Třešničkou na dortu byl kabát se zelenými a zlatými pruhy. Celý oblek doplňovaly kožené boty a pudrová paruka.

„Takže mor to nebude,“ mumlal Far, když se natahoval pro punčochy.

Několik Simulací z osmnáctého století už zažil. Byl svědkem podpisu Deklarace nezávislosti Spojených států amerických, plavby po Tichém oceánu na palubě lodi Jamese Cooka, procházel se po pařížských ulicích v době revoluce, kdy se Paříž zmítala v průvodech a chaosu. Nebyla to ale doba, které by se podrobněji věnoval.

Dávalo to smysl. Při zkoušce by měl dokázat, jak dobře umí improvizovat. Aby cestovatelé v čase skvěle zapadli do okolního prostředí, museli používat kostýmy, své znalosti a technologie. Na palubě standardního Centrálního stroje času byl za zajištění dokonalého krytí zodpovědný Historik. Ten dával

dohromady plnou výbavu Zapisovatele: oblečení, účes i překladatelskou technologii... veškerou přípravu. Měl Zapisovatele informovat o historickém období, do něhož vstupuje. Poskytovat údaje o klíčových historických postavách a přes sluchátka ho instruovat, jak se chovat.

V průběhu závěrečné zkoušky Simulace nahrazoval roli Historika počítač napojený přímo do Farova sluchátka. Pozdravil ho se stejným přízvukem jako zdravotní droid: „Vítejte na závěrečné zkoušce Simulace, Farwayi Gaie McCarthy. Vaším úkolem je pozorovat a vytvořit hodinový záznam. Vaše hodnocení bude vycházet z kvality i obsahu záznamu a použitých zaznamenávacích metod.“

Takže nic nového. Far si vytáhnul kalhoty. Krucinál fagot, ty jsou těsné. Je zázrak, že si lidská rasa po tolika letech nošení podobných kalhot dokázala udržet schopnost reprodukce... „Kam přesně letíme?“

„Patnáctého května 1776 našeho letopočtu. Sedm hodin večer.“

Košile nebyla o nic pohodlnější a vesta vytlačovala volány vzhůru tak, že Fara lechtaly na krku a připomínaly mu pštrosí peří. „Kdo by na sebe v květnu dobrovolně navlíkal tolik vrstev?“

„Obyvatelé paláce ve Versailles,“ informoval ho počítač.

Versailles. Okázalé sídlo královské rodiny, vzduch pichlavě prosycený vůní pudru na paruky a zlaté sály plné šustivých rób, které byly tak objemné, že mohly sloužit jako cirkusové stany. Ve Farově třídě by se našlo hned několik dívek, které by pro takovou Simulaci dokázaly zabíjet – nebo minimálně někoho vážně ranit.

Far si přehodil kabát přes ramena, upravil paruku a zopakoval si svoji před-simulační mantru: *Jsem Farway Gaius McCarthy, syn Empry McCarthyové. Datum narození neznámé. S nekonečnem v krvi a věčnými dálkami v srdci. Narozen na Ab Aeternu, zrozen pro Ab Aeterno. Jedna jediná Simulace mě přibližuje k nekonečným možnostem času.*

Palác ve Versailles, Francie, rok 1776 našeho letopočtu – to by měla být hračka.

Zapnul zaznamenávací zařízení a vkročil do Simulátoru.

2.

AŘ SI TO VYŽERE

Skok do jiného času mu vždycky způsoboval závrať. Vertigo, kulturní šok a déjà vu v jednom. Far postupem času přišel na to, že pokud se soustředí na jeden bod, nepříjemný pocit přejde rychleji. To první, co v Zrcadlovém sále paláce ve Versailles spatřil, bylo, no, zrcadlo. Far v něm sotva poznal sám sebe – s bílou parukou a zženštilým zjevem. Jediné, co z něj zbylo, byl ostře řezaný nos.

Všechno ostatní v místnosti bylo na svém místě. Far věděl, že jsou kolem něj jen hologramy (jak jinak by mohl probíhat trénink budoucích cestovatelů v čase, aniž by hrozilo, že negativně ovlivní skutečnou budoucnost?), ale Sbor odvedl sakra dobrou práci, aby jeho smysly ošálil. Nad ním se klenul rozlehlý strop, lustry visely dolů jako slzy bohyně, zlato doslova vytékalo z každíčkého povrchu. Byly zde stolky ve tvaru opulentních dam, sedadla vyšívaná motívem veverek a květin, dvořané, kteří vzrušeně klevetili a popíjeli šampaňské. A dvořané, a ještě další dvořané...

Ocitl se uprostřed večírku.

Sálem korzovala desítka, možná dvacítko lidí. Kolik párů očí by si ho mohlo všimnout? Kolik párů uší by ho mohlo zaslechnout? Ano, návštěvníci večírku sice byli jen hologramy, ale byli naprogramováni tak, aby věrně suplovali lidi

z masa a kostí. Kdyby Far jakýmkoli způsobem upoutal jejich pozornost, jeho výsledné skóre by se snížilo.

Alespoň že jeho vzhled se od jiných nijak nelišil. Oblečení hostů bylo stejně bizarní jako to Farovo. Kanýry a směsice barev se odrážely od rtuťových zrcadel a v tom odlesku všichni vypadali jako zájezd z psychiatrické léčebny. Ženy měly na hlavách neuvěřitelně vysoké účesy ve tvaru vosích úlů a na tvářích silnou vrstvu líčidel, která měla zakrýt jizvy po dětských neštovicích.

Jedna z žen zářila více než všechny ostatní. Nestála přímo ve středu místnosti, ale přesto *byla* středobodem veškerého dění. Zeleň jejích šatů se vzdouvala jako mořská pěna – lehká jako vzduch hřejivého jarního dne. Z lokýnek jí trčela pravá pštrosí pera. Make-up měla stejně těžký jako ostatní dámy – flórový pudr, obočí v dokonalém oblouku, které vypadalo jako malované. Ta žena vypadala, jako kdyby byla kouzelná a chystala se všechny dvořany kolem sebe očarovat.

„Informace?“ zašeptal Far do dlaně.

„Marie Antonie Josefa Johana. Známa jako Marie Antoinetta. Právě je jí dvacet let a je královnou Francie. Na škále významnosti historických postav spadá do úrovně tři.“

„Úroveň tři?“ Far se tak trochu z obavy, že se počítač zmýlil, otočil, aby získal lepší výhled. Zcela jistě to byla Marie Antoinetta. Jedna z nejvíce nenáviděných žen své doby. Jedna z nejmilovanějších královen historie.

„No to snad nemyslí vážně, sakra,“ zašeptal pozlacené hlavě stolku. Akademie mu tentokrát pořádně naložila. Úroveň tři znamenala, že nepřipadala v úvahu žádná jiná interakce s Marií Antoinettou nad rámec pozdravu. Také to znamenalo, že záznamů okázalé královně Francie moc nebylo. Měly velkou hodnotu. Takový záznam by Farovi zajistil ty nejlepší známky, a dokonce možná i tak vysoké skóre, že by rovnou vstoupil ke Sboru jako hodnostář. Opět by se o další kousek přiblížil funkci kapitána misí na Centrálním stroji času, kde by měl všechno na pově...

Bezpečné by bylo hrát si padesát devět minut na ostýchavku. Splynout se zrcadly a vpíjet každíčký detail večírku jako vnější pozorovatel.

Zaznamenávat servírované jídlo, značku rozlévaného šampaňského (Veuve Clicquot), švy dámských rób.

Ale tak konzervativní přístup měl i svá rizika. Centrála už odmítala dotovat cestovatele Sboru, kteří se jen choulí v koutě. Pokud by Farovo skóre nebylo dostatečně vysoké, riskoval, že i když získá licenci, nikdy nebude povolán na skutečnou misi. Jen při pomýšlení na život v jednom jediném čase, v němž navíc jeho matka ani Burg neexistovali, se Farovi stáhlo hrdlo.

Taková nesmí být jeho budoucnost. *Nebude.*

Měl tři možnosti:

Splynout s pozadím. Ztratit se.

Včlenit se do davu. Nechat se spatřit.

Zvolit zlatou střední cestu.

Far si s anonymním pozorováním osoby třetí úrovně už dříve poradil. Udržet se mimo radar dvorních drben je nic v porovnání s dvoudenním skrýváním na lodi Jejího Veličenstva *Endeavour*. Má na to. Víc než to. Trojka je pro něj hračka.

Mezi dvacítkou lidí ale nebylo jednoduché se jen tak ztratit. Far se držel na vnějším okraji hloučku a přemísťoval se tak rychle, aby se nedostal do žádné konverzace. Obkroužil hosty večírku jednou, dvakrát, a plnými doušky nasával noční život ve Versailles. Jeho pohled se však vždy stočil zpět ke královně, k její snové róbě a úsměvu, který byl i přes nánosy všech líčidel veselý a živý.

Snažil se k ní dostat blíž. Kroužil směrem dovnitř jako jaderná ponorka a pomalu se přibližoval. S každým novým krokem Far cítil, že body v jeho prospěch rostou: *Už jdu, kapitáne!*

„Překročil jste doporučenou vzdálenost k osobě třetí úrovně,“ upozornil jej počítač po deseti metrech. „Bezprostřední riziko odhalení.“

Far zaslechl, jak královna ohromenému publiku vypráví detaily svých nejnovějších pařížských dobrodružství. „Alespoň jednou za život *musí* jít na maškaraní bál každý. Dává to pocit moci, nemít tvář. Osvobodit se od toho, kým jste, i kdyby jen na prchavý okamžik.“

Obdivovatelé Marie Antoinetty přikyvovali. Ve vlasech žen se v horlivém souhlasu pohupovala pera a zvlněné konečky mužských paruk se třepotaly: *ano, ano*. Far se protlačil ještě blíž a přitom si dával pozor, aby nevrátil do žádné z přítomných dam. Zatím mu nikdo nevěnoval víc než jeden pohled, a on se snažil, aby to tak zůstalo.

Varování v jeho uchu bylo ještě hlasitější: „Bezprostřední riziko odhalení.“

Nebyl v žádném ohrožení. Marie Antoinetta k němu byla otočená zády a její publikum tvořilo silnou bariéru o tloušťce tří lidí, aby na ni lépe vidělo. Ramena vyšších dvořanů nabízela více než dostatečné krytí.

„Kráčet nepoznána uprostřed stovek cizinců je jednoduše vzrušující.“ Marie Antoinetta se začala otáčet. „Nemyslíte?“

Ozvalo se další vícehlasné *ano*, ale královna jim jen mávla na rozloučenu a otočila se. Far postával na vnějším okraji hloučku, a jakmile se Marie Antoinetta objevila v jeho zorném úhlu, zaznamenal každý její detail. Krajkové lemování šatů z dílny Rose Bertinové. Pihu krásy, která zdobila její pravou tvář. Diamanty obmotané kolem bledého krku připomínajícího labuť.

Jo, to byl *dobrý* záběr! Možná jeho vůbec nejlepší. Kdyby byl reálný, nejspíš by ho publikovali pod názvem: *Večer s Marií Antoinettou*. Daleko zajímavější než krysy ve středověku okusující lidská těla. Také veselejší – pokud odhlédneme od toho, jak to celé dopadlo.

Tohle ho může dostat přímo na palubu Centrálního stroje času. Far už v mysli děkoval za odznak seržanta, který mu připnou na sako, když královna opět promluvila.

„Nemyslíte?“

Dva muži před Farem souhlasně přikývli, ale Marie Antoinetta jich nedařila. Vzkročila přímo mezi ně. Královnina bledá tvář, temný záblesk v očích a její vznešený krok Farovi připomněly bílého soba, kterého jednou zahlédl při Simulaci sněhem pokrytého Švédska devatenáctého století. Bylo to to jediné, na co dokázal myslet, když se před něj královna Francie postavila. Všechno ostatní mu nahánělo strach.

Počítač vydával zbytečná varování. „BYL JSTE ODHALEN OSOBOU TŘETÍ ÚROVNĚ! IHNED MISI UKONČETE!“

„Poznám cizince, když ho spatřím,“ naklonila se k němu Marie Antoinetta. Její tvář se otřela o jeho a Far ucítil vůni růžových keřů a bergamotu. „Nehodíte se sem.“

To nemůže být pravda. To *by se nemělo* dít. Nedopustil se žádného z běžných spouštěčů – držel se mimo zorné pole, mlčel a byl adekvátně oblečený. Jeho vzdálenost překročila doporučené nastavení počítače, ale to nikdy předtím nevadilo. Průměrná Marie Antoinetta v průměrné Simulaci by stále hovořila ke svým dvořanům a nelapila by Farův temný pohled do svého. Zcela nepřítomně si uvědomil, že se její oči podobají těm jeho. Tak hluboce hnědé, že téměř tančily vášnivé tango s černou.

„IHNED MISI UKONČETE!“ hlásil počítač.

Zkouška skončila. VŠECHNO skončilo. Marie Antoinetta s mrknutím ustoupila o krok dozadu. Pohyb byl plynulý, promyšlený a dostatečně výsměšný, aby dala Farovi jasně *najevo*, že tady nejde o žádný omyl.

Simulaci někdo naboural.

Far vpadl do léčky.

Versailles zmizel a zbyl jen sklad s perleťově se třpytícími hologramy. Fara náhle pohltilo ticho a on ztěžka dýchal. Pod všemi těmi zatracenými vrstvami oblečení cítil, jak se mu rozlévá studený pot. Celý se třásl – ne snad ze strachu, ale vztekem.

„Vraťte to *zpátky*! Není to moje chyba! Není...“

„Farwayi Gaie McCarthy.“ Počítač ve sluchátku nahradil hlas Instruktora Marina. K čertu, Marin z toho bude mít velikou *radost*. „Přejděte prosím k východu a připravte se na závěrečné hlášení.“

OBJEKT ČÍSLO SEDM ÚSPĚŠNĚ PŘESMĚROVÁN.

3.

SMYČKY PROSTŘEDNÍČKEM

Pohovorové místnosti vévodilo dvoucestné zrcadlo, které při příchodu s nekompromisní přesností zachytilo Farův obraz. Na sobě měl stále paruku, květovanou vestičku a nařasené kanýry. Jak se tak na sebe díval, cítil se jen jako schránka, jako kdyby bylo jeho *já* někde jinde, přivázané k tomu muži, který se teď podobal kurtizáně, jako nafukovací dětský balónek.

Místnost se stolem a dvěma židlemi byla od pozlacených sálů paláce ve Versailles na hony vzdálená. Evokovala pocit samoty, ale Far věděl, že v ní není sám. Na druhé straně zrcadla zasedla kompletní rada instruktorů a porcovala jeho záznam na centimetry a slabiky. Jistě uznají, že chyba nebyla na jeho straně. *Nemohla* být na jeho straně. Má za sebou tisíce a tisíce úspěšných hodin na Simulátoru. *K čertu*, v hlavním sále Akademie visí plaketa s jeho jménem: FARWAY McCARTHY, NEJLEPŠÍ CELKOVÉ SKÓRE NA SIMULÁTORU, 2 370. Jméno vyryté v destičce z 24karátového zlata přece musí něco znamenat.

Vteřiny se měnily na minuty a původní vztek na Simulaci se zredukoval na mírné naštvání, které si jako ohnivý mravenec kopalo tunel pod Farovou pokožkou. Obvykle už instruktor touto dobou přišel, aby mu pogratoval k některému z manévřů. Zpoždění znamenalo diskuzi, diskuze znamenala

pochybnost. Kdo by po takovém mrknutí nepřehodnotil technologickou integritu simulátoru?

Chtěl říct svoje, bez křiku, a tak přistoupil k zrcadlu a mluvil sám k sobě. „Podívejte, všichni víme, že došlo k technický závadě. Jakmile dojde k opravě, můžu se vrátit a zkoušku absolvovat znovu.“

„Posaďte se, kadete McCarthy,“ ozval se ze sluchátka syrově strohý hlas Instruktora Marina.

Židle v místnosti nebyly ani trochu ergonomické, jejich ocelový povrch byl rovný jako Homérovo vidění země. Sezení nejenže odsuzovalo k bolesti zad, ale i k uposlechnutí jakýchkoli dalších podmínek, které Edwin Marin nastolil. Instruktor Akademie přicházel k Farovi vyzbrojen záští a s bojovně nakrčenými rameny. Zatěžovala je nevraživost stará více než dvacet let, která vznikla v okamžiku, kdy mu Empra McCarthyová mrštila do tváře zásrubní prsten. Povíдалo se, že diamant zanechal na Marinově horním rtu jizvu, ale to nebylo díky beranímu kníru, který se mu v tom místě natrvalo usídlil, možné potvrdit ani vyvrátit.

Pod spáleným mostem voda neteče a Far měl příliš velkou hrdost, než aby dovolil Marinovi vodit ho za nos. Dokud instruktor nevydá rozkaz, zůstane stát na svých a opírat se o zrcadlo. Jak vydechoval, sklo se mlžilo, zamlžení mizelo a zase se objevovalo a zanechávalo na skle obrysy. Far do něj kreslil ukazováčkem symbol nekonečna – smyčku, další smyčku, nekonečnou smyčku – dokud Instruktor Marin nepromluvil znovu.

„Posaďte se, kadete McCarthy. *To je rozkaz.*“

Far vydechl zbývající horký vzduch z plic a jednu poslední smyčku tentokrát vykreslil prostředníčkem. Marin si toho nemohl nevšimnout, ale měl smůlu, na čmárání prostředníčkem se nevztahoval žádný zákaz.

Mezery v pravidlech jsou úžasná věc.

Posadil se a začal si stahovat vítěznou hymnu od Punched Up Panda. Rytmus skladby Top of the Rise vybízel k tanci nebo aspoň bubnování palci do ocelové desky stolu. Kdo měl tu drzost sabotovat jeho závěrečnou zkoušku Simulace? Far nebyl tak znalý technologií, ale bylo mu jasné, že nabourat se

do Simulace vyžaduje chytrost, nehledě na ochotu porušit předpisy. Tím byl Instruktor Marin ze hry, protože ten by klidně skočil i ze skály, jen aby naplnil protokol a Etický kodex Sboru. To Farův nejlepší přítel, Gram Wright, by byl na takový úkol chytrý dost, IQ nad 160, ale nikdy za milion let by svoje počítačová kouzla nepoužil proti Farovi.

Tak teda kdo?

A proč?

Když Marin vstoupil do místnosti, Far měl opět nervy na pochodu. Instruktor se posadil na protější židli s mírným úsměvem, který mu hrál až na konečcích navoskovaného kníru. „Kadete McCarthy, licenční rada a já jsme právě provedli zhodnocení vašeho záznamu...“

„Simulaci někdo narušil, pane.“ Slova létala z Farova jazyku jako jiskry, příliš horké na to, aby je dokázal udržet uvnitř. „Marie Antoinetta o mně věděla. Někdo se musel nabourat do systému...“

„Nepřerušujte mě, když mluvím, kadete. Strhnul bych vám za to body, ale oba víme, že by to nemělo žádný smysl.“

Žádný... žádný smysl? Farova sebejistota klopýtla, zpěv uvnitř přestal. Kdyby teď otevřel pusku, mohl by z nich vypadnout popel, proto je nechal zavřené.

Marin pokračoval: „Působím na Akademii už devatenáct let a celou tu dobu se snažím o to, aby se z natěšených nadšenců stali dobří cestovatelé v čase. Není to poprvé, co slyším výmluvu o závadě. K čertu, není to ani podesáté.“

„Není to výmluva, pane. Je to pravda.“ Farův pohled se stočil zpět k zrcadlu. Doufal, že členové licenční rady zůstali na svých místech, aby si jej vyslechli. „Mám na hlavě paruku, ve který vypadám jako pudl, a kalhoty, který mě neuvěřitelně koušou. Stál jsem za dvěma muži a královna ke mně byla otočená zády. Marie Antoinetta mě v žádném případě nemohla vidět.“

„Stál jste dva metry od osoby třetí úrovně. To je neomluvitelné v každém případě!“ Instruktor Marin zjevně nebyl povolán na palubu Centrálního stroje času z opodstatněných důvodů. Ten muž byl tak strukturovaný, až úplně ztratil pružnost. Ideální typ do kanceláře.

„Jen proto, že mě odhalila.“

„Přesně tak, kadete. Odhalila vás. Kdyby se to, co jsem právě viděl na záznamu, stalo na skutečné misi, narušil byste minulost s nepředvídatelnými důsledky!“

„Na skutečný misi by se to nestalo. Někdo... Nevím kdo... hacknul Simulaci a naprogramoval ji proti mně. Chtěli, abych propadl.“ Far se ještě jednou podíval přes Marinovo rameno do nekonečna za zrcadlem. Proč nevidí, co mají přímo před nosem? „Projděte si záznam znovu. Uvidíte, že na mě mrkla.“

„Marie Antoinetta byla notorická koketa,“ zdůraznil Instruktor Marin. „Její mrknutí lze jen těžko přisuzovat narušení programu.“

„Poznám koketní mrknutí. Tohle mrknutí byl vzkaz...“

„Kadete, prosím vás. Ztrapňujete se. Diagnostika jasně ukázala, že k žádnému narušení systémů nedošlo. *Neuspěl* jste.“ Marinova poslední slova se nemilosrdně vlnila po okrajích jeho kníru. Proplazila se Farovými ušními bubínky, prokrestila si cestu závěrečnými tóny skladby *Top of the Rise*, protočila se spirálou krku plného popela až do žaludku, který se snažil strávit tu neuvěřitelnou situaci, ale bez úspěchu.

Neuspěl.

Popel, popel, všichni padneme, umřeme, konec, černá díra, ne, ne, ne, ne...

NE.

„Někdo musel podělat tu zatracenou diagnostiku!“ Jeho vlastní křik mu v uších rezonoval, jako by se odrážel od plechové desky. Připadal si jako *Alenka v říši divů* – jako když se choulíte ve vlastním nitru, načež si musíte stoupnout na špičky, jen abyste se vyhnuli vlastnímu pohledu. „Není to moje chyba! Ušili to na mě!“

„Ztište se,“ řekl Instruktor Marin.

„Nebo co? Snížíte mi známku?“

Instruktorův úsměv ztuhl a Farovi došlo, že to přehnal. Muž si odkašlal. „Je mi jedno, čím jste syn. Je mi jedno, že jste se narodil na palubě Centrálního

stroje času. Je mi jedno, že jste byl nejlepší ze třídy. Podělal jste to, McCarthy. Kolosálně jste to podělal.

Chcete vědět proč? Arogance. Myslíte si, že na vás nikdo nemůže. Celou dobu jsem sledoval, jak znovu a znovu porušujete pravidla, a bez následků, protože si myslíte, že jste výjimečný. Ale dobře mě poslouvejte, McCarthy... Nejste výjimečný. Nejste důležitý. Jste arogantní a drzý a nemám pochyb, že pokud byste dostal tu příležitost, neštil byste se změnit historii. Pomáhej nám, svatá podstato, pokud někdy vstoupíte na palubu Centrálního stroje času. Udělám vše, co bude v mých silách, aby se to nikdy nestalo. Kadete McCarthy, je mi líto, ale pro Sbor nejste vhodným kandidátem. Tímto vás vylučuji z Akademie a uděluji vám doživotní zákaz žádat o licenci.“

„Nemůžete mě vyloučit,“ zaskřehotal Far. „Mám pronášet závěrečný proslav na promoci.“

„Už ne,“ řekl mu Marin. „Výsledek závěrečné zkoušky je *konečný*, pane McCarthy.“

Pane McCarthy, už ne *kadete*. Farovi ta změna v oslovení neunikla, jednoslabičná změna, která mu zpřetrhala život, jak jej znal. Nebude žádný odznak seržanta. Nebude ani žádný Centrální stroj času.

„Radím vám, abyste mi odevzdal průkaz k Simulátoru a univerzitní přístupy, než povolám ostrahu,“ řekl instruktor.

Ostrahu? Ne, jestli musí opravdu odejít, bude to za jeho vlastních podmínek. Vstal pomalu, aby se jeho rozdrcená duše nerozsypala na kousky, odepnul si šňůrku s průkazy a mrštil ji přes stůl. Možná to byla neomalenost, ale proč dbát na způsoby, když je z něj teď jen podělanej civilista?! Tentokrát nebyl Far tak duchapřítomný jako před chvílí a vztyčil oba prostředníčky, levý i pravý. Jeden namířil k zrcadlu, druhý na Marina. Přestože ho tíha vlastního potu srážela k zemi, to gesto mu dodalo sílu, aby doklopýtal ke dveřím. Měl pocit, jako by se právě probudil ze zlé noční můry, každý kousek jeho těla se třásl, ale zároveň věděl, že takové štěstí nemá. Ta pravá noční můra na něj čeká za těmi dveřmi v podobě neměnného lineárního života.

Ta pravá noční můra právě začíná.

4.

STARODÁVNÝ PAPÍR, PRAVÝ INKOUST

Vždy, když se mu v Simulaci zrovna nedařilo, byla mu útechou hraza v jeho pokoji. Bojoval se svými pocity v sériích po deseti opakováních – vypumpovat vztek, dostat ze sebe všechno pryč. Aby mu bylo líp a mohl se připravit na další pokus. Když dnes večer vstoupil do bytu v Zóně III, který obýval spolu se svojí tetou, strýcem a sestřenicí, měl dojem, že se mu cvičební náčiní vysmívá. Jaký má teď smysl zničit se cvičením? Už není na čem pracovat.

Zásluhou Marie Antoinetty a Instruktora Marina.

Sny, odznaky, vůle bojovat... všechno bylo to tam. Far neměl energii ani na to, aby prošel obývacím pokojem, a tak se v něm jen rozvalil na koberec a pečlivě zkoumal strop. Nebyl ničím zajímavý – prostě jen bílý strop s osvětlením a jednou prasklinou, která se táhla po celé délce pokoje. Čtyřicet minut pozoroval pavouka, který se vydal na dobrodružnou cestu z jednoho rohu pokoje do druhého, a ignoroval zprávy od Grama, které mu vyskakovaly na rozhraní: CO SE STALO? KDE JSI? MYSLEL JSEM, ŽE ZAJDEME ZAPAŘIT???

Priyina zpráva byla ještě horší: CO VÍTĚZNÝ TANEČEK?

V uších mu hrála hudba, ale nebyla veselá. Vítězná hymna od Punched Up Panda putovala rovnou do koše a nahradil ji zběsilý tlukot kybermetalového rádia. V marném pokusu zapudit Marina slova o aroganci a ničení historie si zvýšil hlasitost na maximum. V jeho mysli se ale pořád ozýval našťvaný řev, vzteklejší než syntetický nářez skladby. Taky hlasitější. *Diagnostika jasně ukázala, že k žádnému narušení systémů nedošlo. Podělal jste to. NEUSPĚL JSTE.*

Dokonce přeslechl, že k zámku vstupních dveří přiložila dlaň Imogen. Co ale přeslechnout nemohl, byl její křik: „Promiň, že jdu pozdě! Zastavila jsem se cestou pro zmrzku. Napadlo mě, že bychom to mohli osla... Fare?“

Něco bouchlo, něco jí spadlo na zem, a ozvaly se vyděšené kroky.

Far nepřestával zírat do stropu, ani když ho na tváři zašimraly vlasy jeho sestřenice – zářivě pastelová barva, pichlavé konečky. Kdyby měl popsat osobnost Imogen McCarthyové, nejvíc mu připomínala kaleidoskop. Přelétala od jedné věci ke druhé, jak to nikdo nečekal, a přitom to dávalo dokonalý smysl.

Nejlépe to vystihovaly její vlasy – celých 366 dnů po její promoci na Akademii viděl vlasy své sestřenice ve 366 různých barevných variacích. Každé ráno si je barvila křídou na vlasy a každý večer barvu smývala. Far to považoval za nepřiměřené množství práce, ale Imogen na tom nehodlala nic měnit. Permanentní barva je moc trvalá. Přírodní blond je moc nudná.

Dnes byly její vlasy fialové a momentálně mu zakrývaly skoro celý obličej. Far těžko hledal sílu, aby ty prameny odhrnul, a tak je jen odfouknul.

„Krucifix! Lekla jsem se, že jsi mrtvej nebo něco!“ Imogen dosedla na paty. Strop se vrátil. Pavouk stále vandroval, osm nohou na cestě přes sádrovou pustinu. Kam asi šel? Jediné, co Far v bezprostřední budoucnosti pavouka viděl, byla prasklina...

Jeho sestřenice se zamračila. Zastavila se pohledem na vlněných punčochách a vestě, kterou si Far od chvíle, kdy se zuřivě vyřítíl z Akademie, ještě nesundal – *jděte všichni k čertu!*

„Co se stalo?“

„Výrazili mě.“

Imogen se ani nepohnula. Tiše vedle něj po celou dobu další kybermetalové pecky seděla na podlaze. Hudba bouchala Farovi do ucha jako kladivo. Strop zbarvila Ohnivá hodina a pavouk doskáká na druhou stranu pokoje a zmizel za nápisem VŠE NEJLEPŠÍ K 17. NAROZENINÁM, FARWAYI! Ten nápis přežil svůj Den D o celého půl měsíce.

„Vyzazili mě,“ zopakoval Far, možná, že když to řekne nahlas, bude mu líp nebo mu to alespoň začne dávat nějaký smysl. Oba jen hleděli do stropu, na kterém už po pavoukovi nezůstala ani stopa.

Imogen odešla a vrátila se s krabicí zmrzliny a dvěma lžícemi, posadila se vedle něj do tureckého sedu. „Koupila jsem medovou. Tvoji oblíbenou.“

Jestli to vůbec ještě šlo, po zmrzlině se Far vždycky cítil ještě hůř. Lahůdka z pravé smetany a pravého cukru byla luxusní. Obvykle si ji mohli dovolit jen senátoři a vysoce postavení hodnostáři Sboru nebo lidé s konexemi. Když byli s Imogen menší, jeho matka je takovými dobrotami často rozmazlovala. Jako kdyby chtěla kily pistáciové, limetkové nebo malinové zmrzliny vykoupit skutečnost, že byla pořád na cestách a v pouhé minutě stárla o celé měsíce. V ten den, kdy se před deseti lety nalodila na *Ab Aeterno* a už nikdy se nevrátila, jim přinesla čokoládovou. Sbor označil loď za nedohledatelnou, prý se ztratila a už nikdy nebude možné ji vystopovat.

Aspoň tak mu situaci popsali úředníci Sboru. I tehdy dostal čokoládu – hrnek kakaa, které na stole pomalu stydlo. Far to ignoroval a nespouštěl oči z odznaku úředníka se symbolem nekonečna v podobě přesýpacích hodin. Očima pořád dokola kopíroval jeho tvar. *Tvoje matka se ztratila... Seržant Hammond také. Je mi to líto, chlapče. Udělali jsme všechno, co bylo v našich silách. Co se jim skutečně stalo, zůstane záhadou.*

Dokonce i tehdy v sedmi letech tomu Far odmítal uvěřit. Věděl, prostě věděl, že když bude mít ten stejný odznak, bude se moct vrátit v čase a *Ab Aeterno* najít.

„Jez.“ Imogen mu podala lžici a byla rozhodnutá držet ji tak dlouho, dokud si ji nevezme. „Cukr a tuk vyléčí všechny rány.“

„Nemůžeš si to dovolit,“ řekl Far směrem ke stropu.

Pokrčila rameny a lžici pustila. Se zaduněním dopadla na jeho hrud. „Našetřila jsem si pár kreditů z toho, co jsem vydělala v butiku.“

Imogen absolvovala Akademii v oboru Historik, což byl obor oblíbený, a tím pádem i přeplněný, a produkoval víc licencovaných Historiků, než byly expedice schopny pojmout. Imogen se přihlašovala na každou vypsanou misi, na kterou mohla, ale pozice vždy připadla někomu jinému, zkušenějšímu. Jednou ji jmenovali náhradníkem (i tenkrát koupila na oslavu zmrzlinu – s příchutí citrónu a levandule), ale nic z toho nebylo.

V mezidobí Imogen pracovala jako prodavačka v butiku a oblékala své bohaté a báječné zákazníky do šatů z jejich oblíbené historické éry. Práce v Before & Beyond byla podřadná a podhodnocená, ale Imogen se každý den vracela domů vybavená vtipnými historkami. Vyžívala se v rekonstrukcích historických událostí a obsazovala do nich ty dramatičtější ze zákazníků. Například Eleanoru Chunovou, ženu senátora, která si vypěstovala tak silnou závislost na záznamech z éry bouřlivých dvacátých let dvacátého století, že se prý jednou pokusila podplatit posádku Centrálního stroje času a přidat se k nim na expedici do New Yorku té doby. Pak tu byla Lucille Marchéová, která nosila jen bílé stoly s vyšívanými lemy a držela přísnou sójovou dietu. Obsluhovala i Patricka Lucase, který si objednával cylindry a jiné složité klobouky na zakázku, ale nikdy nezaplatil.

Far ty lidi nikdy neviděl, ale měl pocit, že je zná. Imogeniny imitace byly skoro lepší než skutečné záznamy, což bylo jedině dobře, protože Far se už nikdy nechtěl na žádný záznam ani podívat.

„Co se dělo dneska?“ Potřeboval si poslechnout nějaký příběh. Cokoliv, co by položilo výhybku do chmurných kolejí, po kterých ujížděl.

„Dostala jsem sprda za to, že jsem paní Chunové donesla o číslo větší šaty.“ Imogen zabodla lžici do zmrzliny a její stříbrné náramky zacinkaly. „Taky jsme dostali novou zakázku. Centrální stroj času *Churchill* se připravuje na expedici do Florencie čtrnáctého století. Takže se budu příštích několik týdnů topit v renesančních šatech. Kontrolovat celou výbavu Zapisovatele, aby...“

Uprostřed věty se zarazila, tak náhle, až to Fara vylekalo. Proč jen... Aha. No jasně. Centrální stroj času. Cestování v čase. Kostýmy.

Tahle výhybka se nepovedla.

Imogen ještě chvíli mlčela. Na koberec kapala zmrzlina ze lžice, kterou držela v ruce. „Určitě se můžeš odvolat.“

To byla Imogen. Věčná optimistka. Holka, která věří, že *tráva je vždycky zelená* a že *naděje umírá poslední*. Fara její optimismus většinou motivoval. Denní dávka barev a cukru pro jeho cynické já.

Myslela to dobře. Vždycky to myslela dobře. Ale dnes její slova povzbuzení nepadala na úrodnou půdu. Poděláním Simulace znamenalo konec kariéry. Poděláním historie by mohlo znamenat konec světa. Při cestování v čase neexistují opravy, a jak Instruktor Marin neopomněl Farovi tupě připomenout, on není ničím výjimečný.

„Nechci o tom mluvit,“ řekl.

„Dobře.“ Imogen se usmála. „No, neutratila jsem patnáct set kreditů za zmrzlinu, abych se koukala, jak se roztejká. Tak se laskavě zvedni z tý země a dej si se mnou.“

Far se nechtěl ani hnout, ale patnáct set kreditů, to bylo víc než dvacet hodin práce v butiku. Představa, jak se Imogenina těžká práce mění v rozteklé nic, ho donutila, aby si vzal lžici a posadil se.

Dneska už toho ztratil víc než dost.

Pojídali zlatavou zmrzlinu střídavě. Imogen vyplnila prostor mezi sousty nejnovějšími drby z Nového fóra a historkami z butiku, a přitom se všemožně snažila, aby se ani slovem nezmínila o cestování v čase. Ale bylo to moc okaté. Lidstvo objevilo cestování v čase teprve před jednatřiceti lety, ale i za tak krátkou dobu se stalo neodmyslitelnou součástí jeho kultury. *Všechno* se kolem něj točilo: zábava, móda, věda, architektura, zemědělství. Všude kolem vás lákaly blikající kožené obleky z dvacátého druhého století nebo reklamy propagující MED ZE ZOMBEEES© – SLADKÁ CHUŤ JE ZPĚT (SCHVÁLENO CENTRÁLNÍ RADOU ZEMĚDĚLSKÉ RENOVACE). Bylo jedno, jak pečlivě Imogen své povídání cenzurovala, jeho pichlavé trny stále vyrůstaly nad povrch.

CRRRRRR.

Když domovní zvonek postavil Imogen na nohy, Farovi se skoro ulevilo. Běžela ke dveřím – za ní plápolaly fialové pramínky vlasů – a otevřela je, nikdo však za nimi nestál.

„To je zvláštní. Hele...“ Imogen se sehnula a koukala na cosi, co Far neviděl.

„Co tam je?“ zeptal se.

„Je to... dopis.“ Jeho sestřenice štouchla do dveří, aby je zavřela. „Pro tebe.“

Dopis. Far cítil, jak se mu naježily chlupy na krku, ale nebyl si jistý proč.

„Na starodávným papíře. Psanej pravým inkoustem,“ poznamenala Imogen, když mu podávala obálku. Na přední straně bylo elegantním písmem napsáno Farovo jméno. „Něco takovýho jsem viděla jen v muzeu nebo v Simulacích.“

Když obálku roztrhnul, aby se podíval dovnitř, ten zvláštní pocit se mu rozlil po celém těle. Kartička uvnitř byla popsána stejným písmem:

*Druhé šance jsou vzácné. Nepromrhej tu svoji.
Dnes v jedenáct hodin.
Forum, Zóna I*

Far na ta písmena upřeně zíral, jako kdyby čekal, že se změní nebo úplně zmizí. Ten, kdo tu kartičku popsal, se plete. Druhé šance nejsou vzácné. Zkrátka... *neexistují.*

„Co se tam píše?“ zeptala se Imogen.

Starodávný papír, pravý inkoust, druhé šance a setkání ve Starém Římě pod rouškou noci... Zavánělo to nebezpečím a černým trhem, ale zároveň Fara vábilo způsobem, který nedokázal přehlížet: NEPROMRHEJ TU SVOJI.

Nechtěl sestřenici lhát, ale nebyl ani připraven na to, aby jí řekl pravdu.

„Pozvánka.“ Far kartičku složil do tvaru čtverce a vložil do kapsy té legrační vesty. Hruď těžší o jeden gram papíru, a zároveň lehčí o celou jednu budoucnost.

5.

UŽ VČERA

Zóna I byla spíš jako muzeum než místo k bydlení. Ceny pronájmů ve Starém Římě se šplhaly do astronomických výšek, a to navzdory děravým střechám a primitivní kanalizaci. Takový luxus neluxusu si mohli dovolit jen ti stejní lidé, kteří navštěvovali Imogenin butik. Vydávali z kapes spoustu kreditů za pronájem bytů, aby v nich nakonec trávili jen jeden nebo dva dny v měsíci. Pokud vůbec.

I když to znělo směšně, Far to chápal. Budovy sice vypadaly, že se každou chvíli zhroutnou, ale zároveň byly neuvěřitelně okouzující, plazila se po nich vinná réva, a svým pestrobarevným a popraskaným štukováním připomínaly velikonoční kraslice. Když jste se procházeli dlážděnými uličkami plnými fontán a zmrzlináren a vyjetých kolejí od automobilů a koňských povozů, bylo to jako vracet se v čase.

Skoro.

Přítomnost ale historickým hlavním městem kroužila v podobě mrakodrapů a satelitních věží. Nebylo třeba hledat na horizontu, i tak za vámi přišla – vznášedla nad hlavou neustále háčkovala příkryvku z hluku.

Procházky první zónou vždy rozvířily touhu ve Farově srdci. Dnes se drala ven a křičela, připomínala mu, že chtěl *víc* než jen Simulace a záznamy

a *jeden jediný čas*. Bez kartičky, kterou měl zastrčenou v kapse vesty, by kolem Kolosea projít nedokázal – naděje druhé šance, už včera můžeš opět kráčet po těchto kamenech. S každým krokem se dotknul kapsy, aby se ujistil, že se mu pozvánka nikam nevypařila.

Když Far dorazil ke starému Fóru, nikdo tam na něj nečekal. Přišel o dvě minuty dříve. Prohlížel si ruiny – pod světly vznášedel se mihotaly kamenné trosky – ale byly prázdné. Turisté tato místa obvykle navštěvovali během dne, kdy se šourali od jednoho místa ke druhému, a přes rohovkové implantáty si promítali historické záznamy. Jedním okem se dívali na současnost, druhým hleděli do minulosti. Přímo před nimi jim historii přehrávali digitální duchové: vítězná procesí, obřady v chrámech, gladiátorské hry...

Právě teď, v hluboké temnotě mezi volně stojícími sloupy Saturnova chrámu, si dokázal představit duchy v jejich reálnější podobě. S jeho zrakem si pohrávaly všelijaké stíny. Uvědomil si vlastní neklid.

„Vypněte si sluchátko.“ Zezadu k němu náhle dolehl hlas, ale když se otočil, viděl jen noc a kameny.

„Pokud chcete v jednání pokračovat, vypněte si sluchátko.“

Ne... ne zezadu. Přímo z něj. Někdo se napojil na jeho sluchátko, aniž by ho požádal o spojení. Dvě hacknutí za den? Farovi se stáhnul žaludek, nicméně sluchátko vypnul.

Zpoza sloupu vystoupil muž. Byl oblečený v černém plášti a na hlavě měl kápi, připomínal renesančního vraha. Beze slova Farovi pokynul, aby ho následoval přes poházené kameny a býlí starého Fóra až do jižního perimetru ruin, kde se postavil za další sloup. Když jej Far následoval, všiml si řady suchých keřů, které objímaly starodávné zdivo. Jeho průvodce stál mezi keři tváří k obrovským kamenům. Čekal.

Far začal přemýšlet, jestli nedělá velikou chybu. Není to psychopat, který mu teď vykuchá kredity z jeho dlaňového disku? Pokud ano, moc mu z toho nekápně. Far žil ze studentského rozpočtu. Neměl víc než deset ubohých kreditů...

Far se už už chtěl podělit o svůj neslavný kreditní zůstatek, když osoba přitiskla dlaň na jeden z kamenů.

Otevřel se.

Co vypadalo jako římské kamenné zdivo z prvního století, byly ve skutečnosti dveře. Poté, co muž v kápi načel své otisky, se otevřely a vypustily vzduch ztěžklý plísní a temnotou. Průvodce opět pokynul: *Ty první.*

Něco takového rozhodně nerozptylovalo Farovy obavy. Dýchal ztěžka, cítil ohyb pozvánky v kapse.

NEPROMRHEJ JI.

Trvalo jen chvíli, než si přivyknul na tmou a pach pavučin. Tunel se tak svažoval, až měl strach, že narazí na proud Tiberu. Elektrické světlo v rukou muže v kápi se na vlhkých stěnách lesklo a vykrajovalo Farovi cestu ve tvaru jeho siluety. Beze slova kráčel v jeho stopách, a po nějaké době odhadoval, že ušli několik kilometrů. Možná víc.

Tunel se před nimi rozevřel do rozlehlé jeskyně. Far nedokázal říct, jak velká je. Světlo z jediného zdroje, který držel v rukou ten muž, se nedotýkalo žádných stěn, jen se koulelo proti tmě. Jakmile Far vešel do otevřeného prostoru, i toto světlo zhaslo...

Rozprostřela se černočerná tma, jakou nikdy předtím nezažil – absolutní temno. Fara napadlo, že by nějak takto mohla vypadat Časosíť. Jako kdyby před ním ležel celý vesmír, anebo také vůbec nic.

Zachvěl se.

„Co to má znamenat?“ Jeho slova se ozvala ve slabé ozvěně. Jeskyně musela být obrovská...

„Jsem rád, že jste za námi dorazil, pane McCarthy.“ Hlas přicházel zepředu, ale Far neslyšel žádné kroky. Nemohl tedy patřit té zahalené osobě. Ne, musel to být někdo, kdo už tu dávno byl. Někdo, kdo na něj čekal.

„Kdo přesně znamená *námi*?“ zeptal se Far směrem k temnotě.

„Dostaneme se k tomu,“ promluvil hlas sebejistě. Čím déle mluvil, tím více rostl ve Farovi pocit, že toho muže zná. „Nejdříve mám pro vás ale několik otázek.“

„Dobře.“

„Koho na světě nejvíce milujete?“ Způsob, jakým otázku položil,

napovídala, že se jedná o nebezpečnou otázku: úderné slabiky, tlukot hladového dechu, tlukot proti temnotě.

„Sebe.“ Nebyla to tak úplně pravda, spíš to byla úplná lež, ale temnotu naplnila dostatečně.

„Koho na světě nejvíce nenávidíte?“

Právě teď?

„Marii Antoinettu.“ A toho, kdo hacknul Simulaci, ale to si Far nechal pro sebe pro případ, kdyby byl viníkem ten muž.

„Čeho se v hloubi duše nejvíce bojíte?“

„Co to má být?“ odvedl Far řeč jinam. „Hra na pravdu?“

Povzdech. „Prostě mi odpovězte, pane McCarthy.“

„Smrti bez žití.“

Následovala chvíle ticha. „Jak poetické.“

„Moje oblíbená barva je béžová a na zadku mám vytetovaného fialového narvala. Jmenuje se Sherbet.“ Nejistota pramenící z nevědomosti, o co tady sakra jde, ho začínala znervózňovat. „Ještě něco vás zajímá?“

„Už chápu, proč vás Marin nemá v lásce,“ řekl hlas. „Mě ale tak lehce neodradíte.“

Marin. To jméno Fara zaskočilo. Chtěl se zeptat, *odkud* o tom vzteklém instruktorovi z Akademie ví, když se kolem něj opět zhmotnil svět. Stovky průmyslových žárovek osvětlily prostor, který Far identifikoval jako obrovský podzemní sklad Centrálních strojů času. Čtyři z nich stály přímo před ním: lesklé jako srst šelmy, velké jako celé budovy. *Galileo, Ad Infinitum, Armstrong...* Žádný z těch názvů Far neznal – jejich příď navíc nebyla označena monogramem Centrálního stroje času.

Ten nejbližší neměl jméno vůbec žádné. Jeho holografický štít neměl jediné škrábnutí. Far by vsadil svoje těsné, hódně těsné kalhoty, že na svoji první cestu teprve čeká.

„Líbí se vám?“

Muž stojící po Farově boku působil jako průhledný. Bílé lněné oblečení, které měl na sobě, jen umocňovalo jeho louhově šedé vlasy a bledou pleť. Měl

sice tmavé oči, ale vypadaly prázdně. Chybělo v nich *cosi* esenciálního, něco, co nedokázal pojmenovat. Byl to typ člověka, kterého byste na ulici snadno přehlédli. Ale zároveň typ, který chce, abyste na něj zapomněli, a který vás nespouští z očí, nasává každý pohyb vašeho těla a ukládá si informace na později.

Jak se Far s mužem vzájemně měřili pohledem, získal silný dojem, že on už u něj svoji složku má. S vykřičníkem a pěkně tlustou. „Proč jsem tady?“
„Myslím, že to víte.“

„Dobře, no, když už tuhle hru hrajeme...“ Far přistoupil k bezejmennému stroji času a položil dlaň na lesklý plech jeho trupu. Byl mohutný a elegantní, s deseticentimetrovou tloušťkou trupu a motory tak silnými, aby ho dokázaly unášet časem. „Jak dlouho mě sledujete?“

„Vždycky jste byl středobodem našeho zájmu, vzhledem k okolnostem vašeho narození. A po tom, co se stalo vaší matce... škoda.“

Far zachytil na plechovém trupu korábu svůj vlastní odraz: opálový odstín a vztek. *Škoda*. To slovo nesnášel, nikdy nepochopil, proč ho lidé při neštěstích používají. Jemu vždycky znělo jako kapitulace.

„Váš výkon při Simulacích byl vždy vynikající. Bez ohledu na tu dnešní.“ Muž přistoupil blíže, dokud se na plechu neobjevil také jeho odraz. „Jen tak něčeho se nezaleknete. Nejste příliš škrobený, ani bezohledný. Máte odvážný, ale ryzí úsudek. Umíte pracovat s rizikem. Máte potenciál, talent, nebojácnost, tah na branku... splňujete všechny moje požadavky. Nyní můžeme zásluhou koketní královny třetí úrovně oba získat to, po čem toužíme. Vy potřebujete stroj času, já kapitána. Vy máte tah na branku a talent, já mám loď a palivo.“

„*Kapitána?*“ Farovi vyschlo v ústech a hlasivky mu pod tíhou té nabídky popraskaly. V prasklinách cítil pulzování vlastního tepu.

„Potřebuji schopného člověka, který se vrátí v čase a získá pro mě určité předměty. Vy a vaše posádka dostanete pětiprocentní provizi, dostatečné množství paliva a také stroj času.“

Obchodování s luxusními historickými předměty na černém trhu nebylo ani tak tajemstvím, jako spíš obecně přehlíženým faktem. Dotýkal se

i vyšších vrstev Centrály – v panských sídlech Palisád se podávala archivní vína, ručně vyráběné sýry, káva i čerstvé květiny. Podle toho, co Imogen zaslechla v butiku, před tím zavírali oči i senátoři, a proto vláda nikdy nepodnikla žádnou oficiální razii. Komu by záleželo na integritě dějin, když je k mání pravá *čokoláda*?

Nikomou. Zatracení pokrytci.

„To vy jste naboural moji dnešní zkoušku?“ Protože Far si byl na tudy jistý, že *někdo* ano, a uměl si představit, že zrovna magnátovi, jehož činnost byla ve všech ohledech ilegální, by rozhodně nedělalo problém hacknout počítačové systémy Sboru.

„Pokud jde o vaši zkoušku, byl jsem pouhým pozorovatelem,“ odpověděl klidně a chladně. „Královnin zájem o vás byl jen šťastnou náhodou.“

Far se k muži otočil čelem. „Nevěřím na štěstí.“

„Tak to mám dvojnásobné štěstí.“ Úsměv plný běloskvoucích zubů jen přidal k jeho celkové bledosti. „Člověk, který nevěří na štěstí, pracuje dvakrát tvrději. Pokud někdo opravdu narušil vaši Simulaci, měl byste mu poděkovat. Člověk jako vy není předurčen k práci pro Sbor. Vážně byste chtěl strávit celý svůj život sbíráním květin pro Centrální radu zemědělské renovace? Zaznamenávat večírky a bitvy pro ty, kteří jsou věčně nespokojení a nedokážou vydržet ani minutu bez sledování záznamů? Ne, Farwayi McCarthy. Protokol Sboru by vás zadusil. Jejich uniforma by se stala vaším vězením.“

Jeho slova udeřila hřebík na hlavičku. Sbor byl vždycky jen prostředkem, jak dosáhnout cíle. Cíl jako takový se nezměnil: stroj času za Farovými zády, neprozkoumaná století, *Ab Aeterno* někde mezi nimi. Jakkoli lákavé bylo dát průchod podmíněným reflexům – začít slintat na podlahu skladu, a tak dále – Far věděl, že sny se neplní zadarmo.

„Takže shánět vám víno jako poslíček je oproti tomu život plný nespoutaného dobrodružství?“

„Poslíčků mám víc než dost.“ Muž kývnul směrem k dalším třem strojům času. „Já *potřebuji* zloděje. Historie je plná ztracených pokladů. Fabergého vejce. Umění zničené a spálené nacisty. Blackbeardův poklad. Věci, které

Sbor nebude postrádat, ani si jich zmizení nevšimne. Věci, které mi pomůžete získat.“

„Chcete, abych pro vás raboval čas.“ Far tu myšlenku chvíli vstřebával. Zní to zajímavěji než nakládání sýrových bochníků. Taky riskantněji. „Nemáte strach, že něco podělám a změním historii tak, jak ji známe?“

„Vesmír měl odjakživa schopnost dát sám sebe do pořádku, pane McCarthy. Náprava kursu. Boží moc. Karma. Osud. Říkejte tomu, jak chcete. Všechno si nakonec najde vlastní rovnováhu.“ Po celou dobu z něj při tom nespouštěl oči. Krucipísek! Mrká ten chlap *vůbec*? Je možné, že je to droid? I když většina droidů *má* oční víčka...

„Když už mluvíme o rovnováze. Přijde mi nefér, že toho o mně tolik víte, a já neznám ani vaše jméno.“

„Lux Julio,“ řekl ten muž. „Zajímá vás ještě něco dalšího?“

„Hodně věcí.“ Far se rozhlédl po skladu. Vypadal jako králíkárna, stěny prošpikované tunely. Východy, východy, všude samé východy, a i když byly některé tak velké, že by jimi projel i velký nákladní vůz, žádný z nich by jen sotva pojal stroj času. „Jak ty stroje času dostáváte dovnitř a ven?“

Lux ukázal na světla, nad nimiž se jeskyně klenula jako strop katedrály. „Ten strop netvořila vždy jen země. Moje loď opouští den zakotvení, tedy současnost, a vlétají do června roku 2155, kdy tudy proudilo koryto řeky Tiber. Odtud odlétají do cílové destinace a cílového roku. Zpáteční cesta probíhá stejně.“

„Čtyři skoky na jeden náklad?“ Far hvízdнул. „To je pořádná dávka paliva.“

„Obezřetnost s sebou nese náklady,“ řekl Lux. „Není to práce pro slabé povahy. Pokud budete souhlasit s mými podmínkami, očekávám výsledky. Nesplnění dodávky vede k... nepříjemnostem.“

Aha. Teď se teprve dostávají k jádru věci – upište mi svou duši za stříbrňáky, *doktore Fauste.* „Můžete to rozvést?“

„Předměty, pro které vás posílám, jsou unikátní. Nenahraditelné. Moji kupci jsou ochotni za ně zaplatit miliony kreditů. Zastávám názor, že cena by měla odpovídat ztrátě. Řekněme, že se vrátíte s částečně ohořelým van Goghem.“

Samozřejmě vás vyrazím, ale ještě předtím vám kompletně vymažu dlaňový disk a zařídím, aby vás všichni potenciální zaměstnavatelé vedli na černé listině. Půjdete proti mně a já vám zničím všechny sny, svobodu i život.“

„Rozhodně víte, jak se prodat,“ řekl Far a vštěpoval si do mysli, že nesmí nikdy, nikdy zklamat Luxe Julia.

„Ještě můžete odejít, ale povím vám, co se stane, pokud to uděláte. Jakmile vás nadopuji Nepenthem, ráno se vzbudíte a nebudete si z dnešního setkání nic pamatovat. Zůstane vám jen prázdnota v duši. Záznamy vás umučí. Budete sledovat licencované přátele, jak stárnou o desítky let v řádu několika dní, a jejich život je plný dobrodružství, pro které jste byl zrozen. Zoufalství vás bude žrát zaživa, dokud nezačnete přemýšlet jen nad tím, jak všechno ukončit.“ Ta slova byla sama o sobě děsivá, ale způsob, jakým opouštěla Luxovy rty, jim dodával ještě děsivější rozměr. Nemilosrdná pravda, pronášená s úsměvem, který by nestvořil žádný programátor na světě. „Pracujte pro mě a budete mít čas ve svých rukou.“

Druhá šance. A Farova poslední.

Přímo před ním.

Ještě po ní ale úplně neskočil.

„Sedm procent,“ pronesl Far. Magnát se napřímil. Vzduch kolem něj získal ostřejší hrany a Far se přistihl při myšlence, jak tu gladiolu nazvat, když nezáří zlatem. „Chci sedmiprocentní podíl, plus za každou úspěšnou krádež dostatek paliva na dovolenou. A taky si budu moct vybrat vlastní posádku.“

Pustit se do vysoce ilegálního, neregulovaného cestování v čase je už tak dost rizikové. Pustit se do toho bez těch, kterým Far důvěřoval a které měl rád, nepřipadá v úvahu. Hlavou už se mu honila konkrétní jména.

„Proč bych na to měl přistoupit?“ zeptal se Lux.

„Pokud cena odpovídá ztrátě, podíl by měl odpovídat zisku,“ zdůvodnil Far. „Vydělám vám miliony. Dvě procenta a pár dovolených navíc je férová nabídka.“

„Právě jsme se dohodli, pane McCarthy.“ Lux pokynul k osobě postávající v rohu. Zahalený muž se postavil mezi ně a vytáhl list pergamenu podobajícího se kartičce, kterou měl Far zastrčenou v kapse vesty.

Tímto vstupuji do služeb Luxe Julia v souladu s dohodnutými podmínkami, stálo na něm, a pod tou větou prázdný řádek.

„Rád stvrzuji obchody písemně,“ vysvětloval Lux. „To znamená, že pokud mě zradíte, spálíte se.“

Pro Fara bylo zvláštní držet v dlani pero, bylo příliš těžké a *definitivní*. I když bylo psaní v této době mrtvým uměním, Far se naučil psát v prvním ročníku Akademie – byla to jedna z mnoha zvláštních dovedností, které se musel naučit, aby obstál ve všech časových obdobích. Zrovna tak jako jízda na koni, řízení automobilu, používání mikrovlnné trouby nebo nabíjení kulovnice.

Protáčet pero nad dokumentem a prsty měl křečovitě stažené svalovou pamětí. Ještě jedna poslední podmínka... „Dovolíte mi pojmenovat loď.“

Lux přikývl a snažil se vypadat co nejbenevolentněji. Ten výraz k němu ale vůbec nepasoval.

Far se přiblížil perem k pergamenu. Inkoust kápnul a vytvořil rušivou červenou kaňku ve spodní části písmena, ze kterého se brzy stalo písmeno F. Zbytek svého jména načmáral v netrénovaném spěchu. Celý podpis vypadal dost excentricky.

Lux podpis schválil a sroloval pergamen do ruličky. Kývnul směrem ke stroji času. „Jak ji pojmenujete?“

Proč se o lodích vždycky mluví v ženském rodě? Imogen by to věděla. Až přijde domů, musí se jí zeptat. „Ještě jsem se nerozhodl.“

„Ať to má šmrnc.“ Lux sevřel dokument v pěsti, a zakryl tak skvrnu u Fara jména, která se propila na druhou stranu pergamenu. „Jste k ní už navždy připoután, kapitáne McCarthy.“

Kapitáne. Já jsem kapitán...

Far pohlédl zpátky na loď. Plechy holografického štítu spolky stropní osvětlení, vypadalo to ohromně. Naslouchal mačkání pergamenu v Luxově dlani a přitom se díval na trup lodi: tak obyčejně zářivý s růžovými, zelenými a modrými odlesky.

„Znám i horší věci, ke kterým se dá připoutat,“ řekl.

ČÁST II

*Jak Čas nám uniká pod nohama:
Nenarozen ZÍTRA a mrtvý VČERA,
proč se trápit, když DNES je tak sladké!*

– OMAR CHAJJÁM, VE VOLNÉM PŘEKLADU
EDWARDA FITZGERALDA
„ROBÁIJJÁT OMARA CHAJJÁMA“

6.

PŘEZDOBENÁ KOŘIST

ZÁZNAM LODI *INVICTUS* Č. 2 (TECHNICKY VZATO BY SE MĚLO JEDNAT O ZÁZNAM ČÍSLO 345, KDYBY FARWAY NEZANEDBÁVAL SVÉ KAPITÁNSKÉ POVINNOSTI).

DATUM ZAKOTVENÍ: 22. SRPNA 2371

AKTUÁLNÍ DATUM: 11. ČERVNA 2155 (JAK JINAK BYCHOM JAKO SUPERHRDINOVÉ OPUSTILI NÁŠ SUPERTAJNÝ PŘÍSTAV?)

AKTUÁLNÍ UMÍSTĚNÍ: NĚKDE NAD ATLANTIKEM? NEJSPIŠ?

CÍLOVÉ DATUM: 14. DUBNA 1912

CÍLOVÉ UMÍSTĚNÍ: ATLANTSKÝ OCEÁN, ZAOCEÁNSKÝ PARNÍK *TITANIK*.

CÍLOVÝ PŘEDMĚT: PŘEZDOBENÁ KNIHA.